

PROLÓGUS

Boston, Massachusetts 1816. február

– Elküldesz, apám?

Emma Dunster ibolyaszín szeme tágra nyílt a döbbenettől és kétségbeeséstől.

– Ne ilyen tragikusan fogd fel! – felelte apja. – Természetesen nem küldelek el itthonról. Velünk laksz. Csupán egy évet Londonban fogsz tölteni az unokatestvéreiddel.

Emmának erre leesett az álla.

– Na de... miért?

John Dunster kellemetlenül érezte magát, feszengett ültő helyében.

– Egyszerűen úgy gondolom, hogy egy kicsit többet kéne látnod a világból. Ennyi az egész.

– Voltam már Londonban. Kétszer is.

– Nos, ez igaz. De már idősebb vagy – felelte apja, néhányszor köhécselt, aztán hátradőlt.

– De...

– Nem látom, mi ebben a nehézség. Henry bácsi és Caroline néni úgy szeretnek, mintha a saját lányuk lennél, és te magad mondtad, hogy Belle és Ned jobbak, mint a bostoni barátaid.

– Hiszen két hónapja itt vannak. Nem mintha régen nem találkoztam volna velük.

John keresztbe fonta kezét.

– Holnap együtt szálltok fel a hajóra, és ez a végső döntésem. Fellebbezésnek helye nincs. Menj Londonba, Emma, és érezd jól magad!

Emma szeme összeszűkült.

– Férjhez akarsz adni?

– Természetesen nem! Csak arra gondoltam, hogy egy kis levegőváltozás jót fog tenni neked.

– Ezzel nem értek egyet. Ezer oka van, ami miatt nem hagyhatom el Boston városát.

– Valóban?

– Igen. Itt van például a háztartás. Ki fogja vezetni, ha én nem vagyok itthon?

John elnézően mosolygott lányára.

– Emma, csak tizenkét helyiség van a házban. Nem sok házvezetést igényel. Biztos vagyok benne, hogy azt a kevés munkát, ami szükséges, Mrs. Mullins is nagyon jól el tudja végezni.

– És a barátaim? Szörnyen fognak hiányozni. És Stephen Ramsay nagyon csalódott lesz, hogy ilyen hirtelen távozom. Azt hiszem, éppen azon volt, hogy megkérje a kezemet.

– Az ég szerelmére, Emma! Hiszen téged egy cseppet sem érdekel az ifjú Ramsay. Nem kéne szegény fiatalember reményeit táplálni csak azért, mert nem akarsz Londonba menni.

– De azt hittem, azt akarod, hogy összeházasodjunk. Az apja a legjobb barátod.

John felsóhajtott.

– Amikor tízéves voltál, talán még tápláltam ilyen reményeket a jövőről, hogy ti ketten szép pár lennétek. De már akkor is nyilvánvaló volt, hogy nem illenétek össze. Egy hét, nem sok, annyi idő kéne csak, hogy megőrüljön tőled.

– Megható, mennyire a szíveden viseled egyetlen gyermeked érzéseit – dűnnyögte Emma.

– És halálra unnád magadat mellette – fejezte be mondanóját John szelíden. – Bárcsak Stephen is rájönne, mennyire meddő ez a próbálkozás! Ez is jó ok arra, hogy elhagyd a várost. Ha egy óceán választ el tőle, végül talán máshol keres magának menyasszonyt.

– De én igazán jobban szeretnék Bostonban maradni!

– De hiszen imádod Angliát! – vágott vissza John; hangjába kétségbeesés vegyült. – Amikor legutóbb ott jártunk, hónapokig csak arról beszéltél, mennyire tetszett.

Emma ficergett, alsó ajkát idegesen harapdálta.

– És a cég? – kérdezte elszontyolodva.

John sóhajtott és hátradőlt. Végre előkerült az igazi ok, ami miatt Emma nem akarta elhagyni Bostont.

– Emma, nézd, a Dunster Hajóvállalat akkor is itt lesz, amikor visszajössz.

– De még annyi mindent meg kell tanulnom! Hogyan vegyem át, ha nem tanulok meg most mindent, amit csak lehet?

– Emma, te is tudod, én is tudom, hogy nincs senki, akire szívesebben bíznam a céget, mint rád. A Dunster Hajóvállalatot a semmiből hoztam létre, és isten a tanúm, olyan emberre akarom bízni, aki az én véremből származik. De szembe kell néznünk a tényekkel. Az ügyfeleink többsége vonakodik hölgygel üzletelni. És a munkásoknak sem aka-

ródzik tőled utasításokat elfogadni. Akkor sem, ha Dunster a neved.

Emma behunyta a szemét; tudta, hogy ez igaz, és kis híján sírva fakadt az igazságtalanságtól.

– Tudom, hogy nincs nálad alkalmasabb ember a Dunster Hajóvállalat vezetésére – mondta apja nyugodtan, szelíden. – De ez nem jelenti azt, hogy mindenki egyetért velem ebben. Bármennyire is dühít ez engem, el kell fogadnom a tényt, hogy a cég meggyengül, ha te veszed át az irányítást. Minden megbízásunkat elveszítenénk.

– Aminek nincs más oka, csak a nemem – jegyezte meg Emma morcosan.

– Attól tartok, ez valóban így van.

– Egy napon akkor is én fogom vezetni ezt a céget – jelentette ki Emma halálosan komoly tekintettel.

– Szentséges isten, te lány, ugye sosem adod fel?

Emma az ajkába harapott, de határozottan kitarzott álláspontja mellett.

John felsóhajtott.

– Meséltem már arról, milyen volt, amikor influenzás voltál?

Emma a fejét ingatta, zavarta a hirtelen témaváltás.

– Ez közvetlenül az után volt, hogy a betegség elvitte az édesanyádat. Körülbelül négyéves lehettél. Olyan apró lányka voltál! Felnőttnek is kicsi vagy, de akkor nagyon-nagyon kicsi és törékeny termetű voltál; nem hittem, hogy fel tudod venni a harcot a betegséggel.

Emma leült, mélyen meghatották apja érzelemmel teli szavai.

– De legyőzted – mondta hirtelen. – És akkor rájöttem, mi mentett meg téged. Egyszerűen túl makacs voltál ahhoz, hogy megadd magad a halálnak.

Emma nem tudta megállni, hogy el ne mosolyodjon.

– Én pedig – folytatta az apja – túl makacs voltam ahhoz, hogy hagyjalak meghalni. – Kihúzta magát, mintha a pillanat érzélgősségét akarná lerázni magáról. – Ami azt illeti, lehet, hogy én vagyok az egyetlen ember ezen a földön, aki még nálad is makacsabb, lányom, vagyis ennyi erővel akár el is fogadhatod a sorsodat.

Emma felmordult. Ideje volt szembenézni a ténnyel; semmiképpen sem kerülheti el, hogy Angliába menjen. Nem mintha egy tengerentúli utazás büntetésnek számítana. Rajongott az unokatestvéreiért. Belle és Ned olyanok voltak számára, mintha az édestestvérei lennének. Mégis, az embernek gondolnia kell a komoly dolgokra, és Emma nem akarta elhanyagolni a Dunster Hajóvállalat iránti önként vállalt kötelezettségeit. Viszonozta apja pillantását. John az íróasztala mögött ült, kezét karba fonva; kérlelhetetlennek tűnt. Emma felsóhajtott, ideiglenes visszavonulót fúj.

– Hát jó. – Azzal felállt, és indulni készült... úgy vélte, ideje csomagolni, hiszen másnap apja egyik hajóján útra kel. – De visszajövök.

– Persze hogy visszajössz. Ó, és még valami, Emma.

Erre Emma rögtön visszafordult.

– Ne felejs el egy kicsit szórakozni, ha már ott vagy. Megígéred?

Emma felettébb pajkos mosollyal nézett apjára.

– Igazán, papa, ugye nem gondolod, hogy megtagadnék magamtól egy kis szórakozást Londonban csak azért, mert nem akartam odamenni?

– Ó, persze hogy nem gondolom. Mily ostoba vagyok!

Emma megfogta a kilincset, és néhány ujjnyira kinyitotta az ajtót.

– Gondolom, csak egyszer az életben van alkalma egy lánynak a londoni társasági szezonban debütálni. Akkor már szórakozhat is egy kicsit, akkor is, ha nem kifejezetten társaságkedvelő.

– Ó, ez csodálatos! Ezek szerint sikerült rávenned? – kiáltott fel John húga, Caroline, Worth grófné, aki ekkor viharzott be a szobába.

– Még senki nem mondta neked, hogy hallgatózni udvariatlan dolog? – kérdezte John kedvesen.

– Ugyan már! A folyosón mentem éppen, és hallottam, hogy Emma beszél. Résnyire nyitva volt az ajtó. – Emmához fordult: – Most, hogy ebben sikerült megállapodni, mindazonáltal megkérdezném: jól hallottam, hogy ma arcucul csaptál egy tolvajt?

– Ó, hát az... – hebegett Emma elvörösödve.

– Ó, hát micsoda? – tette fel a kérdést John szigorúan.

– Megláttam, hogy valaki megpróbálja ellopni Ned tárcáját. Ned és Belle civódtak valamin, ahogy szoktak, és Ned nem vette észre, hogy éppen kirabolják.

– Ezért arcucul csaptad? Nem tudtál volna egyszerűen sikítani?

– Ó, az ég szerelmére, papa! Azzal mit értem volna el?

– Hát, akkor legalább rendesen ült az ütés?

Emma alsó ajkára harapott, félénken pislogott.

– Ami azt illeti, azt hiszem, eltörtem az orrát.

Caroline hallhatóan felnyögött.

– Emma! Ugye tudod, hogy nagyon szeretném, ha részt vennél a londoni társasági életben a közelgő szezonban? – kérdezte szelíden.

– Tudom.

Caroline volt a legközelebb ahhoz, hogy Emma úgy érezze, anyjaként szereti. Folyton azon igyekezett, hogy rávegye, töltsön több időt Angliában.

– És azt is tudod, hogy nagyon szeretlek, és a legkisebb mértékben sem akarlak megváltoztatni téged.

– Igen – felelte Emma tétován.

– Akkor remélem, nem veszed sértésnek, ha felhívom szíves figyelmedet ama tényre, miszerint Londonban nem bevett szokás, hogy finom úri hölgyek arcul csapnak kellemtelen alakokat az utcán.

– Ó, Caroline néni, finom úri hölgyek Bostonban sem tesznek ilyent.

John felnevetett.

– Esetleg sikerült visszaszerezni Ned pénztárcáját?

Emma próbált fennhéjázó tekintettel nézni, de nem tudta megállni, hogy el ne mosolyodjon.

– Természetesen.

John ragyogó mosollyal nyugtázta e tényt.

– Helyes!

1. fejezet

London, Anglia

1816. április

– Ugye tudod, hogy elszabadul a pokol, ha anyám rajtakap minket? – szólt Arabella Blydon, tanácstalanul, kétkedően nézve végig ruházatán. Ő és Emma szobalányaiktól kértek kölcsön ruhákat – a szobalányok nagy megrökönyödésére –, és éppen Belle londoni házának cselédlépcsőjén lopakodtak lefelé.

– Még jobban elszabadul a pokol, ha káromkodáson kap – jegyezte meg Emma savanyú ábrázattal.

– Engem nem érdekel. Ha még egy virágkompozíciót kell megsejmelnem, amit a partidra készítették, esküszöm, sikítok.

– Nem hiszem, hogy ésszerű lenne sikítani, amikor éppen azon igyekszünk, hogy észrevétlenül kijussunk a házból.

– Ó, hallgass már! – mordult rá Belle meglehetősen barátságtalanul, lábujjhegyen lépve a következő lépcsőre.

Emma körülnézett, és követte unokanővérét. A hátsó lépcső határozottan más volt, mint az, amelyen ő és Belle az előcsarnokban közlekedtek, amely kecsesen ívelt és drága perzsaszőnyeggel volt borítva. A hátsó lépcső fával borít-

tott fokai keskenyek voltak, a meszelt falakon semmi dísz. A lépcsőház csendes egyszerűsége Emmát az otthonára emlékeztette, a bostoni házra, amely nem volt a londonihoz hasonló luxussal dekorálva. A Blydon-palota a város elegáns negyedében, a Grosvenor Square-en állt, több mint egy évszázada a család birtokában volt, felbecsülhetetlen értékű örökséget halmoztak fel benne, valamint a Blydon elődök rendkívül rossz arcképeit. Emma újra felnézett az egyszerű falakra, és halkán felsóhajtott, mintha honvágyát igyekezne elfojtani, mintha apja közelébe vágyott volna vissza.

– Nem tudom elhinni, hogy az otthonomban úgy oszlok, mint valami tolvaj, nehogy összetalálkozzam anyámmal – morgolódott Belle, ahogy leértek az első lépcsőfordulóba és befordultak a sarkon a második lépcsősorra. – Igazán jobban szeretnék behúzódni a szobámba valami jó könyvvel, de ott biztosan megtalálna, és megint át kéne néznie azt a listát az ételek összeállításáról.

– Rosszabb a halálnál – dünnyögte Emma.

Belle éles pillantást vetett rá.

– Csak hogy tudd: számtalanszor átrágtam már magam veled azon a nyavalyás étlapon. Ha még egyszer sarokba szorít, és holmi lazachabról és narancsos kacsasültről akar egyeztetni velem, igazán nem állok jól magamért.

– Csak nem anyagyilkosságot fontolgatsz?

Belle savanyú képet vágott, de nem válaszolt; kényes léptekkel haladt lefelé a lépcsőn.

– Vigyázz ezen a lépcsőfokon, Emma – súgta a falhoz simulva. – A közepén nyikorog.

Emma követte unokanővére tanácsát.

– Ezek szerint gyakran használod ezt a lépcsőt.

– Igen. Nagyon jól jöhet, ha az ember tudja, hogyan járhatja körbe a helyet anélkül, hogy bárki tudná, mire készül. De ezt általában nem a szobalányom öltözékében teszem.

– Hát, nem hiszem, hogy jó ötlet lenne selyemruhában sürgölődni, ha a szakácsnőnek akarunk segédkezni a ma esti menü elkészítésében.

Belle kételkedő pillantással nézett rá.

– Nem hiszem, hogy nagyra értékelné a segítségünket. A mi szakácsnőnk meglehetősen régimódi, és úgy tartja, nem való, hogy a család lent legyen a konyhában – mondta, és nagy lendülettel kinyitotta a konyhaajtót. – Üdvözlét mindenkinek! Azért jöttünk, hogy segítsünk.

Mindenki rémülten nézett.

Emma rögtön igyekezett menteni a helyzetet.

– Jól jönne két segítő kéz, nemde? – A szakácsnőhöz fordult, és széles mosollyal nézett rá.

– Az ég szerelmére, kisasszonyok, mit csinálnak itt?

Az egyik konyhalány egy pillanatra abbahagyta a tészta dagasztást, és bátorkodott kérdéssel fordulni hozzájuk.

– Bocsánat, miladies, de miért vannak így öltözve?

– Nem hiszem, hogy a konyhában kéne lenniük, miladies – szólt a szakácsnő, kezét terjedelmes csípőjére téve. – Útban lesznek. – Mivel a hölgyek egyike sem mutatott hajlandóságot a távozásra, a szakácsnő fogcsikorgatva emelte fel a kezét, és a fakanalat rázva fenyegette őket. – Ha nem vették volna észre, nagyon sok pluszfeladatunk van idelent. Most menjenek, mielőtt szólok a grófnénak.

Anyja említésére Belle megborzongott.

– Kérem, szakácsnő asszony, engedje meg, hogy itt maradjunk. – Tudta, hogy a szakácsnőnek van rendes neve, de

mindenki csak így hívta, és ami azt illeti, senki sem emlékezett rá, hogy hívják. – Megígérjük, hogy nem leszünk az útjában. Biztos vagyok benne, hogy sokat tudunk segíteni. És csendben maradunk.

– Egyszerűen nem helyes, hogy itt vannak. Nincs más dolguk, mint konyhalányt játszani?

– Igazából valóban ez a helyzet áll fenn – felelte Belle, az igazságnak teljesen megfelelően.

Emma mosolygott magában; egyetértett unokanővérevel. Ő és Belle folyamatosan különböző csínytevéseket eszeltek ki és valósítottak meg azóta, hogy három héttel korábban megérkeztek. Nem mintha Emma mindenképpen bajba akart volna kerülni. Csak meglehetősen unatkozott Londonban. Otthon elfoglalta magát a Dunster Hajóvállalat ügyeinek intézésével. De Londonban a könyvelés nem tartozott a hölgyek illendő időtöltései közé, és úgy tűnt, a finom angol úri hölgyeknek nem volt más dolguk, mint ruhapróbákra járni és táncokat tanulni.

Végtelenül unatkozott.

Nem mintha boldogtalan lett volna. Nagyon hiányzott neki az apja, de szeretett egy nagyobb család tagja lenni. Egyszerűen nem érezte hasznosnak magát. Belle és ő azon igyekeztek, hogy valami szórakozást találjanak maguknak. Emma némi büntudattal mosolygott kalandjaikon. Eszükbe sem jutott, hogy a kóbor macska, amit két héttel korábban befogadtak, tele van bolhákkal. Honnan tudhatták volna, hogy emiatt a Blydon-palota teljes első emeletét át kell szel-
lőztetni? És Emmának nem volt szándékában a ház személyzetének rálátást adni az alsóneműjére azzal, hogy ugyan-ezen macska megmentése érdekében felmászott egy fára.

A rokonainak igazán köszönetet kellett volna mondaniuk neki. A hét azzal telt, hogy megszabadultak a bolhától; ez idő alatt az egész családnak távoznia kellett Londonból, és egy csodálatos vakációt töltöttek vidéken, ahol lovagoltak, horgásztak, késő éjszakáig fennmaradtak, kártyáztak. Emma megtanította a családot a pókerjáték szabályaira, amit ő úgy tanult meg, hogy Bostonban lefizette egyik szomszédjukat.

Caroline rosszállón ingatta a fejét és felsóhajtott, hogy Emma rossz befolyással van Belle-re. Mert Emma érkezése előtt Belle egyetlen hibája talán az volt, hogy kékharisnya. Most már nemcsak kékharisnya, hanem rakoncátlan, fiús teremtés.

– Szentséges ég! – felelte Emma erre a felvetésre. – Az sokkal jobb, mintha csak rakoncátlan teremtés lenne, ugyebár?

De tudta, hogy nyugodtan tréfálhat Caroline-nal. A nagynénje nyilvánvalóan szerette, és inkább anya-lánya, mint nagynéni-unokahúg viszonyban voltak. Ezért viselte Caroline annyira a szíven, hogy Emma a londoni társaságban debütáljon. Bár tudta, hogy Emmának vissza kell mennie az apjához Bostonba, titkon remélte, hogy beleszeret egy angol úriemberbe, és Londonban telepszik le. Akkor talán Emma apja, aki Angliában nevelkedett és ott is élt egészen addig, míg feleségül nem vett egy amerikai nőt, visszatér Londonba, hogy húga és lánya közelében éljen.

Ezért Caroline nagyszabású bált szervezett, hogy Emmát bemutassa az előkelő társaságnak. A bált aznap este rendezték. Emma és Belle azért menekültek le, mert nem akartak csapdába esni odafent, valóságos csapdának érezték

ugyanis az utolsó simítások lázas sürgölődését. A szakácsnő azonban hallani sem akart arról, hogy ott maradjanak, és többször nyomatékosan felhívta a figyelmüket arra, hogy csak útban lennének.

– Kérem, nem segíthetnénk idelent? Szörnyű jelenetek vannak odafent – sóhajtott Emma. – Mindenki csak a ma esti bálról beszél, mintha nem lenne más témájuk.

– Kisasszony, tapasztalhatja, hogy idelent is csak arról beszélünk – felelte a szakácsnő az ujját billegetve. – A nagynénje ma estére négyszáz vendéget vár, és nekünk kell rájuk főzni.

– Pontosan ezért van szükségük segítségére. Miben segítsünk először?

– Először abban segítsenek, kisasszonyok, hogy gyorsan menjenek ki a konyhából, mielőtt a grófné megtalálja önöket idelent! – kiáltott fel a szakácsné. A két kisasszony korábban is járt már a konyhában, de most először fordult elő, hogy olyan vakmerőségre vetemedtek, hogy egyszerű ruhába öltöztek és segítséget ajánlottak. – Alig várom, hogy elkezdődjön végre a társasági szezon, és a csintalan kisasszonyok elfoglalják magukat valamivel.

– Hát, ma éjjel elkezdődik – jelentette ki Belle –, mama a mai bálon bemutatja Emmát a társaságnak. Szóval lehet, hogy szerencséje lesz és annyi udvarlónk lesz, hogy nem marad időnk itt lábatlankodni.

– Adja az ég! – mormogta a szakácsnő.

– Kérjük, szánjon meg minket! – szólt közbe Emma.
– Ha nem engedi, hogy idelent segítsünk, Caroline néni újfent virágokat rendeztet velünk.

– Kérjük szépen! – hízelgett Belle. – Hiszen annyira szeret dirigálni nekünk!

– Jól van, jól van – mormogta a szakácsnő. Ez valóban így volt. Belle és Emma valóban felvidították a konyha személyzetét a bolondozásukkal. A szakácsnő is felvidult tőlük, csak nem akarta ezt tudatni velük. – Ha nem engedek, maguk, mint két ördögfióka, úgyis egész délelőtt nyaggatnak, míg be nem adom a derekam. De tudják, hogy nem jószántamból engedtem. Odafent kéne lenniük, nem a konyhában sürgölődni.

– De kedveli a mi elbűvölő társaságunkat, ugye? – so-molygott Belle.

– Elbűvölő társaság a térdem kalácsa! – mormogott a szakácsnő, miközben a kamrából kivonszolt egy zsák cukrot. – Látják azokat a keverőtálat a pulton? Mindegyikbe hat csésze lisztet tegyenek. És két csésze cukrot. Csak óvatosan. És senkinek ne legyenek az útjában.

– Hol van a liszt? – kérdezte Emma körülpillantva.

A szakácsnő felsóhajtott, és visszaindult a kamrába.

– Egy pillanat. Ha annyira odavannak, hogy az én munkámat végezzék, emeljék fel azokat a nehéz zsákokat.

Emma kuncogott, mert könnyen felemelte és vitte oda a zsák lisztet az asztalhoz, ahol Belle a cukrot adagolta.

Belle is nevetett.

– Hála az égnek, sikerült elmenekülnünk anya elől. Lehet, azt akarná, hogy már most kezdjünk öltözködni, pedig a bál csak több mint nyolc óra múlva kezdődik.

Emma bólintott. Ami azt illeti, nagyon izgatott volt az első londoni bálja miatt. Végre lesz valami értelme annak a sok táncórának és ruhapróbának. De Caroline néni a tö-

kéletesség megszállottja volt, és úgy parancsolgatott, mint egy vezénylő tábornok. Hetek teltek el a ruha, a virágok, a zene kiválasztásával, és sem Emma, sem Belle nem kívánt a bálterem közelében lenni, amikor Belle édesanyja az előkészületeket irányította. A konyha volt a legutolsó hely, ahol Caroline keresné őket.

Amint elkezdtek a mérést, Belle odafordult Emmához. Kék szeme megcsillant, de komoly tekintettel tette fel a kérdést: – Izgulsz?

– A ma este miatt?

Belle bólintott.

– Egy kicsit. Tudod, ti angolok eléggé félelmetesek tudtok lenni azzal a rengeteg szabállyal és az etikettel.

Belle együtt érzően mosolygott, és hullámos szőke hajából kisimított egy fürtöt.

– Minden rendben lesz. Magabiztos vagy. Az a tapasztalatom, hogy ha az ember úgy viselkedik, mint aki tudja, mit csinál, az emberek hisznek neki.

– Micsoda bölcsesség! – szólt Emma aggódó kedvességgel. – Túl sokat olvasol.

– Tudom. Ez lesz a halálom. Sosem találok magamnak férjet, ha folyton a könyveket bújom – felelte Belle, színlelt rémülettel forgatva szemét.

– Édesanyád szokta ezt mondani neked?

– Igen, de tudod, jót akar. Sosem kényszerítene arra, hogy férjhez menjek, csak azért, hogy végre férjes asszony legyek. Tavaly megengedte, hogy kikoszarazzam Stockton grófját, akit pedig a szezon legjobb partijának tartottak.

– Mi volt a gond vele?

– Kissé aggasztotta, hogy szeretek olvasni.

Emma mosolyogva merte a lisztet a tálakba.

– Azt mondta, az olvasás nem való a női elmének – folytatta Belle. – Szerinte abból a nők mindenféle gondolatokat merítenek.

– Az ég ne adja, hogy gondolataink legyenek!

– Tudom, tudom. Azt is mondta, hogy ne aggódjak, mert biztos benne, ha összeházasodunk, le tud szoktatni erről a káros szokásomról.

Emma ferde pillantással nézett rá.

– Meg kellett volna kérdezned tőle, hogy szerinte le tudod-e szoktatni az affektált fontoskodásról.

– Szívesen megkérdeztem volna, de nem tettem.

– Én megkérdeztem volna.

– Tudom – felelte Belle mosolyogva. – Neked megvan a tehetséged ahhoz, hogy kimondd, amit gondolsz.

– Ez most bók akar lenni?

Belle egy pillanatig gondolkodott, aztán válaszolt: – Azt hiszem, igen. Tudod, a vörös haj mostanság nem divat, de megjósolhatom, hogy neked, bármilyen cserfes, sőt nagyszájú is vagy, olyan sikered lesz, hogy a jövő hónapra arról tájékoztatnak azok, akik ilyesmiről tájékoztatni szoktak, hogy a vörös haj a legdivatosabb, és megjegyzik, milyen szerencséje van az én szegény kuzinomnak, aki olyan balszerencsés helyzetben van, hogy amerikai.

– Efelől valahogy erős kétségeim vannak, de nagyon kedves tőled, hogy ezt mondd.

Emma pontosan tudta, hogy ő nem olyan szép és bájos, mint Belle, de elégedett volt a megjelenésével. Már régen elhatározta, hogy ha nem lehet szépség, legyen legalább

különleges. Ned egyszer kaméleonnak nevezte, rámutatva, hogy a haja színe kicsit megváltozik, valahányszor megmozdítja a fejét. Egyetlen fénysugár lángra lobbantja a haját. És a szeme, amely általában világos ibolyaszín, feketére sötétül és vészjóslón villan, ha dühös.

Emma az utolsó tálba merte a lisztet, aztán kezét a kötényébe törölte.

– Mi a következő feladat? – tette fel a kérdést a szakácsnőnek. – Kimertük a lisztet és a cukrot.

– A tojás. Mindegyik tálba hármat üssenek. És ne legyen benne héjdarab, megértették? Ha tojáshéjdarabot talállok a süteményemben, nem engedem ki a konyhából, helyette a kisasszonyok fejét fogom felszolgálni.

– Ajaj, ma nagyon harapós kedvében van – kuncogott Belle.

– Hallottam, kisasszony. Ne higgye, hogy nem hallottam. Ha a konyhámban akarnak maradni, akkor dolgozzanak!

– Hol van a tojás? – kérdezte Emma a romlandó áru között keresgélve a kamrában, minden ládába, dobozba benézve. – Nem látom sehol.

– Akkor nem kereste mindenhol. Tudtam, hogy nincs sütnivalójuk – mondta a szakácsnő, azzal odament a ládához, és nagy lendülettel felnyitotta a tetejét. Kutatása azonban ugyanúgy nem hozott eredményt. – Ami azt illeti, nekem sincs. Elfogyott a tojás. – Az arca elváltozott, komor tekintettel nézett körül, és elbődült: – Ki volt az a bolond, aki elfelejtett tojást hozni a piacról?

Nem meglepő módon senki sem jelentkezett.

A szakácsnő végigpásztázta a helyiséget, tekintete végül egy fiatal konyhalányon állapodott meg, aki éppen egy tál szárocát tisztított.

– Mary! Azt megmostad már?

Mary nedves kezét a kötényébe törölte.

– Nem, asszonyom. Még nagyon sok van hátra. Sosem láttam ennyi szárocát egy rakáson.

– Susie?

Susie keze könyékig habos vízben volt, éppen mosogatott.

Emma körülnézett. Tíz-tizenöt ember volt a konyhában, de mindenki szörnyen elfoglaltnak tűnt.

– Hát, ez szép! – mordult fel a szakácsné. – Négyszáz vendég jön, és nincs tojás! És senki, aki utánpótlást hozzon.

– Majd én hozok! – jelentkezett Emma önként.

Belle és a szakácsnő is olyan arckifejezéssel nézett rá, amit leginkább a döbbenet és a rémület közé lehetne sorolni.

– Megbolondult, kisasszony? – mordult rá a szakácsnő.

– Emma, ezt egyszerűen nem illik! – szólalt meg Belle ugyanabban a pillanatban.

Emma értetlenkedve nézett rájuk.

– Nem. Nem bolondultam meg. És miért ne mehetnék én az üzletbe? Tökéletesen alkalmas vagyok arra, hogy tojást vásároljak. Ráadásul rám férne egy kis friss levegő. Egész délelőtt a házban voltam.

– De valaki megláthat! – tiltakozott Belle. – Az ég szerelmére, hiszen csupa liszt a ruhád!

– Belle, még senki sem ismer. Hogyan ismerhetne fel bárki is?

– De nem mehetsz ki a házból cselédruhában!
– Éppen ez a ruha teszi, hogy kimehetek a házból – felelte Emma türelmesen. – Ha a saját ruhámban mennék, mindenkiben felmerülne a kérdés, mit keres egy finom úri hölgy az utcán kíséret nélkül, nem is beszélve arról, hogy tojáást vásárol a piacon. Szolgálólányruhában senki rám sem néz. Te viszont nem jöhetsz velem. Azonnal felismernének.

Belle felsóhajtott.

– Mama megölné.

– Látod, ez a helyzet... a mi szorgos szakácsnőnknek minden segítség elkel a konyhában, és én vagyok a megoldás – mondta mosolyogva Emma. A győzelem szagát érezte.

Belle azonban nem volt meggyőződve arról, hogy ez jó ötlet lenne.

– Nem tudom, Emma. Ez nagyon ellenkezik minden illemszabállyal; mármint az, hogy hagyjunk egyedül kimenni a városba.

Emma bosszúsan felsóhajtott.

– Na, jó. Akkor szorosan összefogom a hajamat, ahogy a szobalányaink – ajánlotta, és gyorsan kontyba tekerte a haját. – És egy kicsit összelisztezem a ruhámat. Talán még az arcomra is kenek egy kicsit.

– Most már elég! – szólta rá a szakácsnő. – Semmi szükség arra, hogy a jó lisztet pazaroljuk.

– Nos, Belle? – kérdezte Emma. – Mi a véleményed?

– Nem is tudom. Az biztos, hogy anyának nem tetszene. Emma nagyon közel hajolt Belle-hez.

– Erről hallani sem fog, ugye?

– Ó, jól van, jól van – szólt Belle, azzal a konyhai személyzet felé fordult, és az ujját ingatva figyelmeztette őket. – Erről egy szót se anyának. Mindenki megértette?

– Nekem ez egyáltalán nem tetszik – jegyezte meg a szakácsnő. – Egyáltalán.

– Hát, nem nagyon van más választásunk, ugye? – szólt közbe Emma. – Legalábbis akkor nincs, ha szeretnénk süteményt a bálra. Miért ne csavarhatná Belle a citromot addig? Megígérem, nagyon hamar visszajövök. Egyik lábam itt, a másik ott. – Azzal Emma átvett néhány pénzért a szakácsnőtől, és kiosont az ajtón.

Ahogy az utcára ért, nagyot szusszant, beszívta a friss tavaszi levegőt. Szabadság! Olyan jó volt időnként kiszabadulni unokanővére otthonának fogságából. Szobalányöltözetben észrevétlenül barangolhat. A mai este után már nem hagyhatja el kíséret nélkül a Blydon-palotát.

Emma befordult az utolsó sarkon, már látta a piacot. Nyugodt, könnyed léptekkel haladt a járdán, meg-megállt, minden kirakatot megnézett. Ahogy sejtette, a sétáló hölgyek és urak egyike sem fordított futó pillantásnál nagyobb figyelmet az apró termetű, vörös hajú, lisztes ruhájú cselédlányra.

Emma vidáman dudorászva lépett be a nyüzsgő piac területére, és több tucat tojást vett. Kicsit furcsa volt vinni, de nagyon ügyelt rá, hogy arca semmit ne áruljon el a kényelmetlenségről. A cselédlányok hozzászórtak a nehéz csomagok cipeléséhez, és Emma nem akarta álcáját felfedni. Ráadásul elég erős volt, és csak öt rövid háztömb az út hazáig.

– Nagyon köszönöm, uram – mosolygott a fűszeresre, és biccentett.

A boltos viszonzotta a mosolyt.

– Új vagy errefelé? A gyarmatokon beszélnek így.

Emma szeme tágra nyílt a meglepetéstől. Nem számított arra, hogy a fűszeres kérdéseket tesz fel neki.

– Ó, igen. Nem itt nőttem fel, de már évek óta Londonban élek – hazudta.

– Hát, mindig is szerettem volna látni Amerikát – jegyezte meg ábrándos tekintettel a férfi.

Emma bosszankodott. Úgy tűnt, a fűszeres hosszú beszélgetésbe szeretne elegyedni vele, de neki mielőbb haza kellett jutnia, mielőtt Belle aggódni kezdene érte. Az ajtó felé hátrált, végig mosolyogva.

– Szívesen látom itt, kisasszony. Mit mondott, melyik háznál dolgozik?

De Emma már sietve kilépett az ajtón, úgy téve, mintha nem hallotta volna meg a kérdést. Félúton hazafelé már nagyon jó hangulata volt, boldogan füttyörészett, és egészen biztos volt abban, hogy zökkenő nélkül megoldotta a feladatot. Lassan sétált, mert szívesen meghosszabbította kis kalandját. Ráadásul szerette nézni, ahogy a londoniak a dolgukra siettek. Cselédlányruhában senki sem figyelt rá, így zavartalanul, sőt szemtelenül figyelhetett meg bárkit, amennyiben rögtön elkapta a tekintetét, ahogy az a bárki ránézett.

Emma a nyakát nyújtva nézett egy nagyon aranyos, öt-hat év körüli kisfiút, aki éppen egy elegáns hintóból szállt ki. A hintót két, szinte teljesen egyforma, gyönyörű pej húzta.

A kisfiú cocker spániel kölyköt tartott a kezében, a kutya füle tövét vakargatta. A fekete-fehér kiskutya azzal viszonzotta a szeretetet, hogy arcon nyalta a fiút, aki erre nevetésben tört ki. Erre az édesanya is kidugta a fejét a hintóból, hogy megnézzze, mi történt. Nagyon szép hölgy volt, a haja sötét, a szeme zöld, és sugárzott róla, mennyire szereti a kisfiát.

– Ne mozdulj onnan, Charlie! – kiáltott oda a fiúnak.
– Egy pillanat, és jövök.

A hölgy visszafordult a hintó belseje felé, feltételezhetően azért, mert beszélgetett valakivel. A kis sötét hajú fiú türelmetlenül toporogva várta anyját.

– Mama! – kiáltott fel. – Siess!

Emma elmosolyodott a nyilvánvaló türelmetlenség látán. Abból ítélve, amit az apja mondott neki, ő pontosan ilyen lehetett kicsi korában.

– Egy pillanat, prücsök. Mindjárt megyek.

Ám ekkor egy tarka utcamacska szaladt át az úton. A kiskutya hirtelen hangosan vakkantott, kiugrott Charlie karjából, és a macska után iramodott az utcán.

– Wellington! – sikította Charlie, és futásnak eredt a kutya után.

Emma lélegzete elállt a rémülettől. Egy bérkocsi dübörgött végig az utcán, a kocsis élénk beszélgetést folytatott a mellette ülő férfival, egyáltalán nem figyelte az utat. A kis Charlie menten a lovak patája alá kerül!

Emma felsikoltott. Egy pillanatig sem gondolkodott, ledobta a tojást, és a kisfiú után iramodott. Már majdnem elérte, amikor rávetette magát. Úgy számolta, ha sikerült elég nagy lendületet vennie, mindketten elesnek, de nem kerülnek a kocsi útjába.

Charlie élesen felkiáltott, nem értette, miért ugrik rá egy idegen nő, és miért vetődnek a földre.

Mielőtt az útra zuhant volna, Emma további sikoltásokat hallott.

Aztán nem volt más, csak sötétség.